



Traducere de Andreea Popescu



București, 2018

## Cuprins

Scrisori cu suc de lămaie și uecazuri cu cheia .....	9
Avertismentul nevăzut .....	29
Dincolo de geam sau ferestrele-oglinzi .....	49
Societatea se reunește .....	65
Începe călătoria .....	83
Îngelătorii și jumătăți de adevăr .....	103
Mahări, pirati și dificultăți tehnice .....	121
Importanța vremii .....	149
Judicații, amintiri și datorii uriașe .....	171
Cotoroanța, darul suspect și încurcăturile de la castel .....	185
Discutii stângace și deghizări inteligeante .....	207
Promisiuni și amănări .....	227
Manuscisele despre planta somnului .....	245
Telefonul, banii și plicul fatal .....	269
Prinși în cele din urmă .....	289

Prizonierul din hangarul pentru bărci .....	307
Urmati vântul .....	327
Amurgul de dinaintea apusului .....	343
De pază pe siloz .....	365
Vise plăcute și alte false consolări .....	377
Cutia Pandorei sau unele lucruri mai bine rămân închisate .....	393
Confruntarea din adăpost .....	415
Peștera din vârful muntelui .....	429
Prietenii vecini și dușmani noi .....	453
Ce lucrează în întuneric .....	481
Scuze, explicații și cele mai plăcute idei .....	499



Într-o frumoasă dimineată de septembrie, când majoritatea copiilor de vîrstă lui erau la școală, căznindu-se cu fracții și zecimale, un băiat pe nume Reynie Muldoon umbla pe un drum prăfuit. Era un băiat obișnuit – cu păr castaniu și ochi obișnuiți, picioare de o lungime obișnuită, nasul la distanță obișnuită față de urechi și aşa mai departe – și era complet

singur. Doar un șoim plutea sus pe cer deasupra drumului și câteva ciocârlii se ascundeau în câmpurile de pe fiecare parte. Reynie era singura ființă din împrejurimi.

Pentru cine privea scena, Reynie i se părea pierdut și departe de casă, iar această observație ar fi fost pe jumătate adevărată. Cel puțin lui Reynie i se părea amuzant să o considere aşa fiindcă tocmai descoperise că situația lui putea fi caracterizată de jumătăți: era la o jumătate de zi de mers cu mașina de periferia orașului Stonetown, unde locuia; la jumătate de kilometru de cel mai apropiat orășel; iar conform omului care-i dăduse indicațiile de drum, mai avea de mers o jumătate de kilometru până să ajungă la destinație. Totuși, cel mai important lucru era că trecuse o jumătate de an de când îi văzuse ultima oară pe cei mai buni prieteni ai săi.

Reynie se zgâînă în lumina soarelui. La mică distanță de drumul prăfuit se înălță un deal abrupt, exact aşa cum îi spusese omul din oraș că va fi. Ferma se afla dincolo de deal. Iar la fermă urma să o găsească pe Kate Wetherall.

Reynie merse mai repede, pantofii lui ridicând nori de praf. O va vedea pe Kate în doar câteva minute! Și pe Sticky Washington – Sticky urma să ajungă acolo seara! Iar mâine vor merge toți cu mașina la Stonetown pentru a o vedea..., ei bine, pentru a o vedea pe Constance Contrar, dar totul era în regulă. Chiar și gândul că Constance îl va insulta în cupluri rimate îl făcea fericit pe Reynie. Ea era, probabil, un mic geniu

### Scrisori cu suc de lămâie și necazuri cu cheia

neșlefuit și obraznic, dar era unul dintre puținii oameni pe care Reynie putea conta ca pe un prieten adevărat. Constance, Kate și Sticky erau ca și membrii familiei lui. Nu conta că îi întâlnise numai cu un an în urmă. Prietenia lor se legase în condiții extraordinare.

Reynie o luă la goană.

Câteva minute mai târziu stătea pe coama dealului cu mâinile pe genunchi, gâfâind ca un căteluș, doborât de entuziasmul său. Îi venea să râdă de el însuși. La urma urmelor, el nu era Kate, care probabil ar fi alergat tot drumul din oraș fără să transpire cătuși de puțin. (De fapt, ar fi putut să o facă alergând în mâini.) Calitățile lui Reynie nu țineau de partea fizică – era de nivel mediu și în această privință –, aşa că doar își șterse fruntea de sudoare, gâfâind în timp ce observa ferma ce se întindea dinaintea lui.

Deci, aceasta era casa lui Kate: o fermă modestă, cu un hambar, amândouă zugrăvite de curând, cu un camion vechi în curte; un mic coteț alb pentru găini; un țarc cu oi și capre învârtindu-se în el; dincolo de țarc se întindeau pășuni unduitoare. Dincolo de clădiri era o livadă, câțiva dintre pomi fiind plini de mere roșii, mari, deși majoritatea fructelor încă nu se copsisera și nu se vedea prea bine. Într-una dintre scrisorile ei, Kate îi spusese că mai era încă mult de lucru la fermă. Mai mult nu spusese. Scrisorile ei erau întotdeauna telegrafice, dar erau mereu vesele. Prea vesele, de fapt – îl făceau, uneori, pe Reynie să credă că doar lui îi era dor de prietenii săi.

Chiar când Reynie începuse să coboare dealul, se auzi sunetul unui clopot printre clădirile fermei. Scrută zona plin de speranță că o va zări pe Kate, dar văzu doar caprele și oile ieșind în sir din țarcul care fusese lăsat deschis ca ele să poată paște pe păsune. Reynie tresări surprins. Putea să jure că ultima capră care ieșise din țarc se întorsese și împinsese poarta închizând-o.

Reynie se încruntă. Capra cea conștiincioasă nu fusese singurul lucru neobișnuit pe care-l văzuse în dimineața aceea. Și-a adus aminte de altceva – din cauza entuziasmului, nu băgase în seamă acest lucru înainte. Reynie își duse mâna streașină la ochi și scrută cerul. Șoimul pe care-l remarcase mai devreme zbura în cerc, destul de jos, deasupra capului său. Putea să-i vadă doar trăsăturile de pe chip, care semăneau cu o tocă neagră, și perciunii lungi, negri. Reynie nu avea pretenția că știa prea multe despre păsări (deși știa mai multe decât numeroși alți oameni), dar era sigur că acesta era un șoim călător – iar în această regiune, în această perioadă a anului, șoimii călători erau chiar o raritate.

Reynie rânji și coborî în fugă dealul până la fermă. Se întâmpla ceva ciudat și de-abia aștepta să afle ce era.

Hambarul era mai aproape decât casa, astfel că Reynie se duse și trase cu ochiul prin porțile deschise ca să vadă dacă nu cumva Kate era înăuntru. A durat o clipă până ce ochii își au obișnuit de la lumina strălucitoare a soarelui de afară la

### *Scrisori cu suc de lămâie și uecazuri cu cheia*

întunericul dinăuntrul hambarului, dar odată ce au făcut-o, a văzut o scenă extrem de plăcută.

Iată părul blond prins în coadă de cal, umerii largi, găleata roșie de pompier. Evident, o găsise pe Kate. Stătea cu spatele la el, cu mâinile în șolduri, privind țintă la peretele din fața ei. Reynie s-a gândit mai întâi să se strecoare până în spatele ei, dar apoi s-a răzgândit. Nu era o idee bună să o iei prin surprindere pe Kate. Oricum, nu dorea să o deranjeze. Privea în continuare, fix, peretele, extrem de concentrată. Deși nu vedea nimic pe peretele hambarului, Reynie bănuia că se concentra pe ceva din interiorul ei. Poate se gândeau la o unealtă nouă pe care să o care în găleată.

Deodată, Kate se îndoiește și începe să tușească. Apoi să bolborosească. După care scoase sunete absolut oribile de parcă cineva îi punea un căluș în gură. Se îneca? Reynie era pe punctul să se repeadă să o ajute, când Kate scoase o exclamație de supărare și dădu din picior.

— Nu din nou! gemu ea, îndreptându-se de spate. Apoi se întoarse și îl văzu pe Reynie care o privea din poarta hambarului.

— Habar nu am ce ai făcut, spuse Reynie, dar cred că mi se va părea amuzant.

— Reynie!

Kate se repezi la el, ochii ei albaștri strălucind de bucurie. Reynie își dădu brațele în lături și regretă imediat. Îmbrățișarea

de bun venit a lui Kate, pe care i-a dat-o în cea mai mare viteză, semăna mai degrabă cu un placaj de rugby decât cu o îmbrățișare. Pe când amândoi cădeau cu putere la pământ, Reynie a simțit cum își pierde răsuflarea.

— Ai venit de curând? spuse Kate agitată, ridicându-se în genunchi. Unde sunt domnișoara Perumal și mama ei? De ce ai întârziat atât de mult? Trebuia să fii aici *ieri*. Am verificat scrisoarea de două ori ca să fiu sigură.

Reynie, care se panicase, așa cum pățește orice persoană care rămâne fără suflu, încercă totuși să zâmbească – de fapt, să arate mai mult decât complet buimăcit –, dar putu doar să miște din buze, fără a rosti un cuvânt.

— Ei, Reynie, îți-ai pierdut glasul! râse Kate. Îl ridică în picioare și începu să-l scuture de praf cu lovitură dureroase și energice. Știu, și eu sunt agitată. Și nu numai datorită surprizei nemaipomenite a domnului Benedict. Sunt entuziasmată să vă văd din nou, băieți! Nu poți să-ți închipui ce dezamăgită am fost când nu ai apărut aseară.

Recăpătându-și suful, Reynie se îndepărta, ferindu-se de loviturile lui Kate, și spuse:

— Nu ești singura. Ni s-a stricat mașina și a trebuit să o remorcăm până în oraș. Am petrecut noaptea la motel.

— Motelul din oraș? strigă Kate. Dacă aş fi știut! Puteam să vă luăm cu camionul.

— Scuze, ar fi trebuit să telefonez, dar fiindcă nu ai telefon...

Kate mărâi.

— Milligan și regulile lui! Știi că îl iubesc, dar, sincer, unele dintre lucrurile la care ține cu strășnicie...

— Oricum, zise Reynie râzând, nu puteam să aştept până se repara mașina, așa că am obținut permisiunea Ammei – Amma îi spunea domnișoarei Perumal, fostul său tutore, care îl adoptase de curând – și indicații de la mecanic, așa că iată-mă. Amma și Pati vor veni și ele imediat ce mașina va fi reparată.

Kate îl apucă pe Reynie de braț, iar pe față i se cîtea îngrijorarea (o senzație neobișnuită pentru Kate, care nu se îngrijora ușor).

— Mașina e destul de mare ca să călătorim toți trei împreună? Vreau să spun, domnișoara Perumal, mama ei și tot bagajul? Știu că vin și părinții lui Sticky, iar mașina lor e mică. Nu pot să-mi imaginez ca unul dintre noi să călătorească separat de ceilalți doi timp de șase ore – nu după ce am trăit șase luni departe unul de altul!

— Am închiriat o furgonetă. Vom avea loc destul. Ascultă, spuse Reynie, ridicând mâna să o opreasă pe Kate care începuse să vorbească din nou, înainte de a ne îndepărta prea mult de subiect, nu vrei să-mi spui ce faceai adineaori? Ultima oară când am mai auzit un asemenea sunet a fost când pisica de la orfelinat a vomitat un ghem de blană.

— A, chestia aia? spuse Kate dând din umeri. Mă antrenez să regurgitez diverse lucruri, dar este mult mai greu decât îți

închipui. Văzând expresia îngrozită de pe fața lui Reynie, îi explică repede: Este un vechi truc al iluzionistilor. Houdini și cei asemenea lui îl practicau. Înghițeau un șperaclu sau un alt obiect, iar mai târziu foloseau mușchii gâtului pentru a-l scuipa. Se presupune că te antrenezi cu o ață legată de ceea ce înghiți, aşa că poți să-o tragi înapoi. La început aşa am făcut, dar apoi m-am gândit că mă pot descurca fără ață. N-am reușit încă.

— Am avut dreptate, zise Reynie. Chiar este amuzant. Dar nu e periculos?

Kate își strânse buzele gânditoare. Era evident că asta nu-i trecuse prin minte. Nu-i păsa ei prea mult de pericole.

— Presupun că nu e cel mai inofensiv lucru din lume, recunoșcu ea și, luându-și un aer serios, zise: Mai bine să nu încerci.

Reynie râse (nimic nu l-ar fi putut convinge să încerce și el), apoi își luă și el un aer serios și spuse:

— Foarte bine, Kate, promit să nu îngheț niciodată – de fapt, ce ai înghețit?

Kate își roti ochii și evită răspunsul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Și ce se întâmplă acum? insistă Reynie, fiind îngrozit din nou. Vreau să spun fiindcă nu ai putut să...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Kate răspicat.



Aveau multe alte lucruri despre care să vorbească. Kate nu numai că dorea să-l plimbe pe Reynie prin fermă, dar era

### Scrisori cu suc de lămâie și necazuri cu cheia

nerăbdătoare să afle ce credea el despre surpriza pe care domnul Benedict o pregătise pentru ei. Trecuse exact un an de când domnul Benedict îi alesese pe ei patru pentru o misiune urgentă – o misiune pe care doar cei mai buni copii puteau să o îndeplinească –, iar acum, la aniversarea primei lor întâlniri, le aranjase o reunire în casa lui din Stonetown. Le explicase totul într-una din scrisori:

Aici veți avea parte de o surpriză care sper să vă fie pe plac – o surpriză care, deși nu reușește să-mi exprime recunoștință, darămite marea și vesnica mea afecțiune pentru voi, mi se pare totuși potrivită...

Continuase pe tonul acesta un timp, comentând asupra aprecierii sale legate de calitățile unice ale copiilor și dorinței lui de a-i vedea din nou. Kate parcursese rapid scrisoarea fericită și o pusese deoparte. Reynie o citise de mai multe ori și o învățase pe din afară.

— Ai memorat-o pe toată? spuse Kate, conducându-l pe Reynie în susul unei scări pentru a-i arăta fânarul. Începi să semeni cu Sticky.

— Sticky ar fi avut nevoie să o citească doar o dată, zise Reynie, ceea ce era perfect adevărat, dar Reynie îl menționase pe Sticky ca să abată atenția de la el însuși. Adevărul era că el memorase toate scrisorile pe care le primise în ultimele șase

luni – nu numai de la domnul Benedict, dar și scurtele bilete primite de la Kate, rapoartele cam plăcitoase, însă extrem de detaliate de la Sticky și chiar și poeziile ciudate trimise prin poștă de Constance împreună cu nasturi bizari, iepurași prăfuiți sau bucați de hârtie pe care le găsise când căutase un timbru. Lui Reynie i se părea destul de prostește cum se agățase de fiecare cuvânt din scrisorile celorlați, iar niciunul dintre ei nu scrise să că îi era dor de el.

— Apropo de Sticky, zise Kate trăgându-l pe Reynie prin trapă în fânar, ai mai auzit ceva despre el în ultima vreme? Îmi spune că voi doi să scrieți mai mult decât corespondăm eu și el. Spune că *tu* chiar îi răspunzi la întrebări, spre deosebire de *alții* prieteni de-a lui. Nu cred că el îmi înțelege situația. Aceasta este fânarul.

Reynie se uită împrejur. Fânarul era unul cât se poate de obișnuit – deși el le văzuse doar în poze sau filme –, dar Kate era nemaipomenit de mândră, aşa că dădu din cap aprobator înainte de a spune:

— Ce nu înțelege Sticky? În legătură cu situația ta, vreau să zic.

— Ei bine, pe de o parte, spuse Kate deschizând larg ușa exterioară a fânarului care dădea spre țarcul animalelor, am fost teribil de ocupată: să merg la școală, să am grija de fermă. Știi că Milligan e plecat deseori în misiune și eu trebuie să-l ajut.

Reynie știa asta. Milligan era tatăl lui Kate. Era, de asemenea, agent secret. Totuși, niciunul dintre aceste lucruri nu

### Scrisori cu suc de lămâie și necazuri cu cheia

fuseseră știute până de curând – nici măcar de către Kate. Era doar un bebeluș când Milligan fusese prins într-o misiune, își pierduse memoria și nu se mai întorsese. Deoarece mama ei murise și tatăl o abandonase (așa cum credea toată lumea), Kate fusese trimisă la un orfelinat, pe care îl părăsise, în cele din urmă, pentru circ. În ce-l privește pe Milligan, acesta scăpase de paznicii săi și se dusese să lucreze pentru domnul Benedict. Doar după ce domnul Benedict îi adusese împreună, cu exact un an în urmă, Kate și Milligan descoperiseră adevărul.

— Ferma s-a degradat mult de-a lungul anilor, spuse Kate. Am avut destul de muncă încât să fiu ocupată tot timpul. Știi prea bine că n-am nimic împotriva să muncesc. Cel mai greu îmi e să stau liniștită și să scriu o scrisoare lungă. Sticky ar trebui să știe asta, nu?

— Probabil că da, recunoscu Reynie. Se îndreptă către ușă; acolo, Kate scoase ceva din găleată (găleata avea un capac rabatabil, după cum observă Reynie) și duse la gură. Era un fel de fluier. Scotoci din nou în găleată.

— Adevărata problemă când scrii scrisori, continuă Kate, vorbind cu fluierul în gură pe când își trăgea o mănușă groasă de piele pe una din mâini, este că guvernul îmi citește toată corespondența. Sunt fata unui agent secret. E destul de neplăcut că nu s-a spus nimic despre misiunea noastră – avem toate motivele să fim celebri pentru ce am făcut –, dar să nu pot nici să trimitem scrisori personale prietenilor mei? E scandalos!